

[Bundvad.]

uvisse. Skattetrykket, hørte vi, måtte ikke forøges, og der henvistes i den forbindelse til folkepensionsbidraget. Den stilling fra venstres side undrer mig en del, idet jeg ved, at venstres repræsentant i folkeforsikringskommissionen, hr. Elmquist, har stillet forslag om en overbygning på aldersrenten, og han valgte som finansieringsmåde ikke et folkepensionsbidrag som det, der her er foreslået, men et særbidrag, udregnet som en procentdel af statsskatten. Kommissionens sekretær har regnet ud, at hvis man skulle dække udgiften ved venstres forslag efter disse regler, skulle man opkræve en ekstra skat på 11 pct. af statsskatten det første år. Jeg har ikke set reaktioner overfor det før nu; men nu lægger man altså om, nu skal der spares i stedet. Det kan vi jo se nærmere på.

Vi må imidlertid have at vide, hvad det er, man tænker på. Til gennemførelsen af venstres eget forslag skulle der bruges 140 mill. kr. det første år. Hvor ville man få dem fra, hvis man tænkte sig forslaget gennemført? Det socialdemokratisk-radikale forslag vil koste 100 mill. kr. Hvad er det, man vil have sparet på? Vi har jo tit drøftet spareproblemet. Man begyndte med at tale om 600 mill. kr., men er siden gået nedefter, og vi har ikke på noget tidspunkt, selv med store anstrengelser, fundet større sparemuligheder end 28 mill. kr. Nu er det så, vi gerne vil have at vide — og jeg beder det ærede medlem hr. Lorentzen om at komme lidt ind på det — hvad man tænker på. Er det andre sociale foranstaltninger, der skal forringes, for at vi kan opnå dette? Vi fik dog i hvert fald at vide, at venstre ville noget, men ikke med bind for øjnene, som det ærede medlem hr. Lorentzen udtrykte sig, og det kan jeg kun glæde mig over, for så er der da håb om, at man i det mindste kan læse de mange gode taler, som venstrefolk har holdt om folkepensionen gennem årene, og de mange gode artikler i venstrepressen derom. Jeg håber, at venstres overvejelser mere vil falde ud til fordel for hr. Elmquists synspunkt end til fordel for det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens.

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte med mange stærke ord, og det forekom mig, at de dækkede over en dårlig samvittighed.

Der nævntes ikke et eneste ord om det konservative folkepartis eget overbygningsforslag. Jeg hørte begrundelsen derfor forleden ved et møde, og det var den, at forslaget var stillet i maj 1954, og da havde vi en bedre valutastilling end nu. Jeg kommer lige til at nævne lidt omkring dette spørgsmål, for det har betydning.

Vi fik valutanedgangen i efteråret 1954 og i foråret 1955. Regeringen kom derefter med forslag til modvirkning af valutanedgangen og til begrænsning af forbruget; der førtes forhandlinger derom, og forslaget blev vedtaget af folketinget i løbet af den 12.—14. marts. Den 18. marts deltog det ærede medlem hr. Poul Møller og jeg i et diskussionsmøde i K.B.-hallens pejsestue med radio på, så alle lyttere kunne høre, hvad der blev sagt. Da vi på det tidspunkt ikke havde opnået flertal for folkeforsikringsforslaget i kommissionen, måtte jeg, om jeg så må sige, træde vande og være forsigtig, og det benyttede det ærede medlem hr. Poul Møller sig af på den måde, at han sagde: er regeringen ængstelig for sit forslag, kan man jo bare fremsætte det konservative forslag, og så agiterede han stærkt, for åben mikrofon, for det konservative overbygningsforslag og fremhævede, at det gav 1 000 kr. til ægtefæller og 600 kr. til enlige, uden iøvrigt ved den lejlighed at sige, at der kun var det halve til rentemodtagere.

Jeg nævner det her, fordi vi har fået en betydelig gunstigere valutastilling, siden dengang vi lavede kriselovene, men nu er dette forslag forsvundet, medens det dengang, da vi havde de største vanskeligheder, var det, man anvendte overfor lytterne landet over. Borte med blæsten!

Så kunne man tænke sig, at man i stedet for ville vælge det socialdemokratisk-radikale forslag eller regeringens, men det ville man heller ikke, fordi det, siger man, rækker udover seks år og man ville binde sig fremover. Her må jeg have lov at spørge: Hvad var meningen med det konservative forslag, og hvad var meningen med venstres forslag? Var det ikke, at man skulle have en overbygning på aldersrenten som en ydelse til alle uden hensyn til indtægt eller formue? Altså en ordning, som for begge forslags vedkommende skulle tages op til revision senere og udbygges, når man havde råd dertil, altså ordninger, som